

APOSTOLUL

CURIERUL ARHIEPISCOPIEI ORTODOXE ROMÂNE DIN BUCUREȘTI

APARE DE DOUA ORI PE LUNĂ

Redacția și Administrația:
ARHIEPISCOPIA BUCUREȘTILOR

ABONAMENTUL

pentru preoți, diaconi și instituții 150 lei pe an
pentru cântăreți și paracliseri 100 lei pe an

SUMARUL

1. Anul Nou . . . . . Referent
2. Crâmpoe Evanghelice . . . Pr. Manea Popescu
3. În noaptea Crăciunului . . . † Titu Simedrea
4. Comentariu practic . . . . Pr. Marin C. Ionescu
5. Catehism ortodox . . . . . Traduc. de Pr. St. Iliescu
6. Plan de predică . . . . . Pr. Marin C. Ionescu
7. Anul Nou la I. P. S. Patriarh . . . . *
8. Mișcarea Misionară . . . . . *
9. Daruri, Mulțumiri . . . . . *
10. Parohii vacante, etc. . . . . *

ANUL NOU

Când vor apare rândurile acestea, vom fi și trecut pragul anului nou, ce ne stă înaintea. Și, cu toate că numai câteva zile vor fi depășite pe mosorul trecutului, totuși densitatea iluziilor va fi slăbită atât de mult încât numai nevoia de a zice șapte, opt... zece Ianuarie, 1929, va rămâne martoră a înnoirii anului. Dece? Pentru că toate iluziile au fost legate de un punct în afară de noi. Observați numai urările ce se obișnuiesc a se face cu prilejul unui an nou: „Doresc ca anul nou să-ți aducă etc., etc.“. Dorința tuturor și așteptarea celui ceva nou, de care ființa omenească simte nevoie, e îndreptată în afară. Așteptăm să ne aducă ceva anul nou? Dar cine e anul nou? Nu cumva, prin substituie de nume,

e vorba aci de Dumnezeu? Nu, cu siguranță că nu, pentru că tot așa zic și ceice, evident, n'au nimic de-aface cu Dumnezeu. Atunci ce e anul nou? Orice, numai Dumnezeu nu. Adece, poate fi unele împrejurări propice omului pentru dobândirea unor bunuri pământești, sau pur și simplu o vorbă goală, care e plăcută numai prin acțiunea ce i-se atribue, de a aduce ceva bun și de folos simțit. Dar, chiar dacă, prin substituie de nume, anul nou în concepțiunea mulțimii ar fi însuși Dumnezeu, ce poate aduce un Dumnezeu, care stă în afară de om? Ce-a adus Iisus pruncul lui Irod sau Iisus învățătorul fariseilor, sau Iisus Mântuitorul crucificat batjocoritorilor Lui? Nu le-a putut aduce altceva decât sentința osânditoare pentru veșnicie. Dece? Pentru că Dumnezeu nu poate aduce ceva omului, decât după ce omul L-a primit. Adece Dumnezeu se dă pe sine însuși, în întregime, omului, — pentru că și omul să se dea, tot astfel Lui. Numai ceice au primit pe Iisus, au putut să ceară și să primească ceva dela El. Ce pot primi însă dela Dumnezeu, ceice, evident, nu L-au primit în viața lor? Fără îndoială, nimic. Atunci cum să ceară lui Dumnezeu ceva, — căci e vorbă să aducă multe bunuri necesare în viață — înainte de a-L fi primit pe El însuși, care s'a dat în întregime pe crucea Golgotei?

Când se zice deci: doresc ca anul nou să-ți aducă etc., etc., nu poate fi vorba nici într'un chip de daruri ce împărtășește Dumnezeu oamenilor.

Iar dacă e vorba de unele daruri pe cari le așteptăm dela însăși viața — în rostogo-

D. 34. 132/1963

RO IATIA

lirea ei în timp — atunci celce cere acestea, în chip forțat, își subscie neputința și aservirea, fără condițiuni, unei puteri inferioare lui. Căci nu viața pământească — sinonimul păcatului — e mai puternică decât omul, ci omul prin puterea Mântuitorului e mai tare ca ea. Zadarnic a zis cronicarul că „nu vremile sunt sub om, ci bietul om sub vremi“, căci prin jertfa Mântuitorului omul e reintegrat în drepturile

lui de stăpânire al întregii creaturi, ca și al vieții în desfășurarea ei.

*Să ne aducă anul nou ceva? De unde? Ci noi, cari am primit pe Dumnezeu și ne am dat viața întreagă Lui putem aduce acel ceva anului calendaristic prin care să merite numele de **nou**. Creștinul înnoește anul — prin gânduri și hotărâri creștinește, — nu anul înnoește pe creștin.*

Referent,

CRAMPEE EVANGHELICE

Un drept îngâmfat și un păcătos smerit.

Doi oameni s'au dus sus în templu ca să se roage, unul fariseu și celălalt vameș. Acelaș gând îi poartă pe amândoi: gândul rugăciunii. Sublim și puternic gând! El transfigurează pe om și aduce unitatea în pluralitate. Desființează orice linie despărțitoare dintre oameni și tuturor dă putința să se înțeleagă, vorbind aceiaș limbă: a iubirii. Învață pe om înțelepciunea adevărată, prin care ajunge să cunoască slăbiciunea sa proprie și atotputernicia lui Dumnezeu. Gândul rugăciunii? E părinteasca îmbrățișare a Tatălui ceresc, care strânge cu aceiaș căldură și împărtășește aceleași binecuvântări tuturor celor ce-o primesc. Gândul rugăciunii adună pe toți, cari îl au, la un loc într'o perfectă unitate de cugetări, simțiri și planuri de lucru. Căci rugăciunea însemnează acea dispozițiune sufletească a omului în care poate sta de vorbă cu Dumnezeu. Cine, stând de vorbă cu Dumnezeu, ar putea să cugete altceva decât cugetă Dumnezeu și să dorească altceva decât dorește Dumnezeu? Iar Dumnezeu cugetă și dorește tot ce bine în senz absolut. Tot așa trebuie să cugete și dorească celce se roagă, adecă stă de vorbă cu Dumnezeu. Altfel face orice, dar nu se roagă. A stat de vorbă cu el însuși sau cu păcatul, nu însă cu Dumnezeu.

Am spus acestea, pentru că cei doi oameni cari se urcau spre templul ca să se roage, deși erau purtați de acelaș gând, al rugăciunii, totuș între ei era mare deosebire. Nu pentru că unul era fariseu și altul vameș; — ci pentru că unul din ei — fariseul — își închipuia numai că merge să se roage, pe când în realitate mergea să repete încăodată gestul de afirmare a autorității și drepturile lui față de alții;

iar celălalt, vameșul, mergea pentru a-și descoperi, și în fața lumii și în fața lui Dumnezeu mai ales, rana dureroasă a păcatului a cărei vindicare n'o așteptă decât dela Dumnezeu.

Dela distanță se putea recunoaște deosebirea dintre fariseu — omul îngâmfării — și vameș — omul rugăciunii. Parcă văd pe fariseu, mergând țănoș, cu aere de om mare, privind în toate părțile ca să răspundă la închinăciunile altora și nevăzând pe nimeni. Când ajunde la pragul templului, deși nimeni nu-l oprește să intre, el totuși face un gest ca și cum ar fi zis: nu e nevoie să mă anunți, căci am intrare liberă la stăpânul tău oricând. — Vameșul însă — om al rugăciunii — merge foarte precaut și calcă cât poate de apăsător. Tot îi e teamă să nu fie oprit de cineva. Dacă ar încerca cineva să-l oprească, el ar fi gata să-și dea și haina din spinare, numai să se îndure să-i deschidă drum înainte la Stăpânul milostiv. Fariseul ar fi muștrat amarnic pe celce-ar fi încercat să-l oprească; vameșul ar fi fost gata să aștepte oricât, numai să poată merge înainte. — La fariseu gândul rugăciunii era ceva periferic, un fel de decorațiune pe care o anina de haină. La vameș din contra, era gândul central al vieții, cu rădăcini adânci în inimă, pompa tainică prin a cărei putere circula însuși sângele vieții.

Când vezi doi oameni, stând în biserică, cu gânduri dușmănoase sau numai ferindu-se unul de altul sau despărțiți unul de altul prin felul lor de a cugeta sau a simți, să știi că unul din ei trebuie să fie neapărat fariseu și celălalt vameș. Altfel s'ar înțelege între ei, ar simți la fel și nimic nu i-ar des-

părți. Căci gândul rugăciunii apropie, unește, sfîntește, înalță și îndumnezește pe om.

Fariseul este un drept îngâmfat, căruia, în fața lui Dumnezeu, nu-i poate ajuta nimic faptul că nu e hrăpitor, nedrept, necredincios în căsătorie, după cum nu are preț în fața lui Dumnezeu nici faptul că postește de două ori pe săptămână și dă zeciuială din toate câte agonisește. Și nu-i poate ajuta nimic toate acestea pentru că el nu cugetă ca Dumnezeu, nu simte ca Dumnezeu, nu lucrează ca Dumnezeu. Nu se roagă în duh și adevăr, ci în îngâmfare și minciună. Nu e un om al rugăciunii după voia lui Dumnezeu, ci după pofta lumii acesteia.

Vameșul este un păcătos smerit. Nu era mai păcătos de fariseul, pentru că în fața lui

Dumnezeu toți oamenii sunt păcătoși în mod egal. Însă vameșul era un păcătos smerit, iar fariseul un păcătos îngâmfat. (Îngâmfarea îl face să se socotească drept). Despre vameș nu ni se spune dacă păzise în viața de toate zilele rânduilele frumoase pe cari le păzise fariseul. Ni se spune atât: că era smerit și că smerenia i-a ajutat mult în fața lui Dumnezeu: s'a întors acasă îndreptat, adică blagoslovit de Dumnezeu și împuternicit în gândul bun al rugăciunii.

Alegerea e ușoară și oglinda neștirbită: dreptul îngâmfat nu e plăcut lui Dumnezeu, oricâte reguli frumoase ar păzi în viața lui; iar păcătosul smerit e primit de Dumnezeu și ajutat în săvârșirea faptei bune complete.

PROF. MANEA POPESCU

IN NOAPTEA CRĂCIUNULUI

De pe terasa cochetei vile din strada Berthelot se zărește în depărtare soarele înecându-se în apele de purpură ale Mediteranei. Negurile înserării cad dintr'odată, ca în țările cu soare mult și stâlpii palmilor din parc se desenează în primul întunec al serii ca într'o placă fotografică, expusă prea mult la lumină. În oraș, unul câte unul, se aprind becurile electrice și până la ora când mă cobor jos, turnurile bisericilor apar scăldate în lumină, întocmai ca într'o sărbătoare de Ramadan pe malurile Bosforului.

E noaptea Crăciunului.

Jos în sufragerie M-me Matisse, menagera noastră, a improvizat dintr'o creangă de pin mediteraneean un pom de Crăciun, pentru cele două copile ale sale și strânși în jurul lui, ai casei cântă din tot sufletul vechile imnuri hughenote de Noél:

*Quel est ce Roi, dans sa pauvreté,
A Bethléhem est à peine abrité?*

Cei patru colegi rămași peste vacanță în internat, doi unguri, un elvețian și un belgian, fac grup laolaltă cu familia Matisse în jurul „pomului“, împărtășindu-se din bucuria acestei nopți de Crăciun în legea lor calvinească.

Sosît aci abia de trei săptămâni, sărbătorile acestea m'au prins dintr'odată într'o lume cu totul și cu totul străină mie. Și ca cugetare și ca simțire ne desparte o prăpastie de netrecut; iar reculegerea profund religioasă a celorlalți, adunați în jurul acestei crenguțe de pin, mă lasă

cu desăvârșire rece și trist. Colegii mă îmbie la praznicul lor, dar M-me Matisse care știe că eu am lăsat o copilă acolo departe, la București, crede că a ghicit tristețea mea:

— Oh! Domnul poate se gândește la copila sa dela București. Ce o fi făcând ea, mititica, în seara aceasta de Crăciun acolo, singurică?

— Da, da, așa este, — am răspuns eu cu jumătate de gură, spre a scăpa de insistențele colegilor. Dar adevăratul răspuns, care-mi clocoțea în gură era altul. Însă, nu-l puteam grăi. Nu se cădea. Eram pensionarul lor. Mă primiseră oamenii foarte bine și aveau față de mine toate atențiile. Cum aș fi putut oare să le spun:

— Aș, vă înșelați! Noi nu sărbătorim azi Crăciunul. Până atunci mai sunt încă două săptămâni. Ș'apoi, acolo, în țara mea, Iisus nu stă animat pe o creangă de pin!

Cina sărăcăcioasă studentească se isprăvi de grabă în speranța celei de mâine, care promite să fie mai îmbelșugată. Colegii se grăbiră să meargă în familiile calvine unde erau invitați să facă pomul de Crăciun, iar pe mine, rămas singur, tristețea străinătății mă cuprinsese și mai mult, fără măcar să știu ce aș face ca să scap de ea. În odaia d'alături, „sala de festivități“ a facultății, o coardă dela pian plesnește cu un prelung sunet de oțel. Deschid și aprind lumina. În cadrele lor *Prizonierii hughenoti din turnul de Constanța*, al pictorului *Leenhardt*, par'c'ar sta să mă întrebe:

— Dar tu, tu ce cauți aici?

În adevăr, hughenotii lui Leenhardt sunt înfricoșători. Închiși în turnul de Constanța pentru convingerea lor religioasă, pictorul îi fixează pe pânză în momente extatice. Cu fețe prelungi și slăbite de suferință, cu ochi ca de foc, eroii aceștia ai reformei calvine seamănă mai vârtos a revoltați, decât a mucenici. În sufletele lor se citește mai mult răsvrătirea neputincioasă de cât beatitudinea mucenicilor noștri bizantini. Gândul lor e mai mult la Bavlle și la abatele Chayla, călăii lor, decât la Christos. Iar din privirile lor înflăcărâte se desprind mai vârtos fulgere de blesteme decât binecuvântări.

Drept e: ce caut eu aici...?! și fără mult gând am pus mâna pe pălărie și pe palton și am fugit afară în parc. Răcoarea nopții îmi face bine și simt cum gândurile mi se domolesc încet, încet. De undeva dintr'o grădină apropiată adie miros de mimoză înflorită și dintr'un moment într'altul, te-ai aștepta să auzi prepelelă pitpălăcind.

E mult de când străbat așa singurel cărările pustii ale parcului și furat de gânduri nici măcar nu-mi dau seama de cum trece timpul. Când urc sus la dormitor, iată, doi dintre colegi, reînțorși din oraș, plănuiesc ceva, asupra căruia încă nu sunt pe deplin înțeleși. Unul din ei, elvețianul, vrea să ia și părerea mea; celalt însă, belgianul, îl oprește cu un gest semnificativ. Înțeleg! Eu nu le sunt coreligionar! Totuși elvețianul învinge și tainic, ca și cum i-ar fi fost teamă de propriul său glas, îmi propune să mergem la catedrala catolică, la liturghia dela miezul nopții.

— Aha! Vrea să zică colegii mei, gândesc eu, proiectează o infidelitate împotriva lui Calvin și au nevoie de complicitatea mea...!

— Bun! eu sunt gata, fu răspunsul meu.

Din bună vreme catedrala era aproape plină de credincioși. Numai în fund de tot, sub orgă, mai rămăsese ceva locuri goale. Cu câte cinci bănuți de cinci centime cumpăram dreptul să stăm și noi pe câte un scăunel portativ de pae, pe care o femeie, sărăcăcios îmbrăcată, îl desprinsese din grămada din colțul bisericii, după ce încasă taxa cuvenită.

Slujba se săvârșește în mai multe locuri deodată. La altarul principal, în „corul cel mare“ liturghia se cântă cu glas tare de un episcop ajutat de mai mulți preoți și diaconi. Însă, la altarele laterale slujește, pe tăcute, numai câte un singur preot. Toată liturghia aci e numai mișcare din buze și gesturi.

Cerc să urmăresc slujba dela altarul principal, dar nu izbutesc. E departe și glasurile slujito-

rilor n'au putere să ajungă până în fundul Catedralei; iar puținul ce reușește să ajungă până la noi, din pricina pronunției textului latin cu accent francez face aproape cu neputință înțelegerea slujbei. Și n'am nici carte după care să urmăresc liturghia. De sus, orga, mare cât perețele bisericii, ne copleșește cu potop de sunete și din țevile ei de aluminu notele gâlgăie sub respirația mecanică a burdufului, de ne împiedecă să înțelegem imnul pe care îl execută. Am nemerit-o și aici rău!

Colegii mei protestanți de cum au primit scaunul, s'au așezat cu coatele rezemate pe genunchi și cu capul între mâini, de par'că s'ar teme să nu fie identificați de cineva. Eu însă, vreau să văd slujba și să o înțeleg.

Pentru mine, cela ce se petrece acolo, la altar, nu e nici simbol, nici închipuire. Ci e drama liturgică adevărată, care se desfășură neconținut din seara Cinci cea de taină și până la sfârșitul veacu-veacurilor, mistică și reală. În toate acele potire de pe fiecare altar — știu și cred — e însuși Domnul. Toți acești preoți, cu toată ciudățenia vestmintelor lor liturgice, cu toată înfățișarea lor de pontifexi romani, sunt, prin succesiune neîntreruptă, urmașii Sfântului din potir.

Dar, cu toate acestea, de ce nu pot să mă rog? De ce mișcărilor rituale ale acestei mulțimi de credincioși nu mă pot disciplina în ritmul general? Și de ce întreaga mea atitudine, din noaptea aceasta, e izvorâtă nu din sentiment de evlavie, ci din politeț?

Din fericire, în această catedrală, ctitorie a Papei Urban al V-lea, arta și cultul statuar e mai puțin reprezentat ca în nici o altă biserică latină pe care am văzut-o vreodată. La vitrinele magazinelor și librăriilor catolice din oraș am văzut expusă, cu o neobicinuită stăruință, o icoană a Maicii Domnului cu pruncul în brațe, numită „*Notre Dame de Montpellier*“ de o autentică factură bizantină. În căutarea mea de a-mi fixa toate acestea în minte mă străduiesc sincer să fac abstracție de divergențele cultului catolic și pe d'asupra absurdităților dogmatice romane, cere să mă transpun în veacurile ecumenice; în acele timpuri când creștinul dela porțile Atlanticului se putea împărtăși cu suflet senin, din acelaș potir cu cel de pe malurile Eufratului; și când sirianul din Antiohia putea, fără nicio piedică, să ajungă papă și patriarh al Romei, așa precum italianul putea să ajungă patriarh al cetății lui Constantin cel Mare.

Mă străduiesc ca cel puțin prin închipuire, prin evocarea trecutului îndepărtat, să mă împărtă-

șesc și eu de bucuriile acestei nopți de Crăciun laolaltă cu toată adunarea din biserica aceasta, dacă nevoia m'a aruncat tocmai în acest oraș fără cult ortodox. Dar, în momentul când străduința mea era mai puternică, iată mulțimea din catedrală, dintr'odată și cu o însuflețire deosebită, se ridică în picioare; iar orga de d'asupra tună note mai puternice ca oricând. Un preot se desprinde dela altarul principal și, pe cărarea din mijlocul naosului înaintază spre noi, purtând în brațe ceva înfășurat într'un fel de scutec alb. Dornic să văd și eu pricina emoțiunii care a cuprins mulțimea, es dela locul meu și mă apropii. Preotul purta pe brațe o păpușă goală—roșcovană—, ca un copil de 3—4 luni, și o du-

cea să o așeze într'un staul, închîpuit sub o mică colibă, la mijloc în partea stângă a bisericii. În uimirea mea avui curajul să întreb pe un vecin:

Mais, qu'est ce que c'est que ça ? !

— *Tu vois bien. C'est Jésus, c'est le bon Dieu !* și vecinul meu se uită urât și bănuitor la mine.

— Oh ! păpușa asta bunul Dumnezeu ? ! gândii eu.

Să fi turnat cineva peste mine o găleată cu apă rece în momentul acela și n'ar fi avut un efect mai mare decât această priveliște. Și fără să spun măcar un cuvânt colegilor mei rămași la locul lor, am eșit și m'am dus...

† TITU SIMEDREA

Din «Curentul» dela 25 XII 1928.

COMENTARIU PRACTIC

„Când postești, nu fiți triști ca fărnici, că-și smolesc fețele lor ca să se arate oamenilor că postesc. Adevăr zic vouă că-și iau plata lor. Iar tu când postești, unge capul tău și fața ta o spală, ca să nu te arăți oamenilor că postești, ci Tatălui tău celui ce este întru ascuns. Și Tatăl tău, cel ce vede întru ascuns, îți va răsplăti fie la arătare”. Matei VI, 16 și 17.

Postul este adevăratul serviciu divin pe care trupul nostru îl aduce lui Dumnezeu alături de sufletul închinător.

El este ispășirea în carne și oase a tuturor păcatelor noastre. El este ancora și struna izbăvitoare a sufletelor noastre.

Noi trebuie să postim spre a urma întru totul pilda dată de însuși Mântuitorul nostru Iisus Hristos, spre a ne pocăi de păcatele noastre, spre a ne înfrâna imboldurile noastre josnice și în sfârșit spre a ne arăta supuși, ascultători și împlinitori ai poruncilor bisericești.

Postul este deci cel mai bun mijloc de a ne pune zăbală poftelor noastre și de a ne verifica ascultarea și supunerea noastră.

Ceea ce refuzi trupului tău în timpul postului, pune deoparte pentru sufletul tău și pentru ajutorarea semenului tău.

Iată cauzele pentru care Mântuitorul se ocupă de aproape de sinceritatea gândurilor și a intențiunilor noastre în timpul posturilor, iar nu de tristețea fețelor noastre.

I. Tristețea de care Mântuitorul ne învață să ne ferim este *tristețea vanității*, care ne ofilește fețele și ne schilodește trupurile, aducându-le drept ofrandă diavolului, care ne îmbie cupa mincinoasă și amăgitoare a vanității.

II. Altă tristețe de care El ne spune să ne ferim este *tristețea prefecătoriei*, care țintește să ne dispenseze de jugul și povara postului și să ne scuze în fața opiniei publice.

Pretextele pe care se bizuesc credincioșii, cari se dispensează de datoria postului le rezumă marele scriitor bisericesc, Tertulian, în următoarea frază: «ei zic: principalul este să credem cu toată inima în Dumnezeu și să iubim pe Dumnezeu și pe aproapele. În aceste două porunci atărnă toată legea, iar nu într'un stomac flămând și gol».

Ei bine! Asemenea creștini sânt mincinoși când afirmă că ei cred în Dumnezeu, întrucât aruncă ceea ce biserica recomandă și disprețuesc ceea ce însăși Sfânta Scriptură ne învață.

«Rugăciunea cu postul și milostenia prețuește mai mult decât o comoară de aur» Tob. XII, 8. «Ninivitenii postiră și Dumnezeu îi cruță pe ei». Iona III, 5, confr. Ieremia XXXV, 19. Postul lui Ion Botezătorul. (Ma-

teiu III, ₄; XI, ₁₈). Postul Mântuitorului (Mateiu IV, ₂). Sfinții Apostoli au postit (Faptele Apostolilor XIII, ₃). «Numai aceia aparțin lui Hristos, cari-și crucifică trupul cu imboldurile și poftele lui». Galateni V, ₂₄; Coloseni III, ₅; II Corinteni IV, ₁₀; Galateni V, ₁₆.

III. Altă tristețe de care Mântuitorul spune să ne ferim, este *tristețea senzualității*.

Această tristețe este caracteristică firilor

capricioase și bolnave, care găsesc în post un prilej de a se înfrupta și a se deda la tot soiul de senzualități și delicii bolnave.

Sub cortina postului și sub masca tristeții exagerate își adăpostesc și-și tănuiesc asemenea rătăciți stricăciunile trupului lor rebel.

Pr. Dr. MARIN C. IONESCU
Biserica Cuibu cu Barză

CATEHISM ORTODOX CONTRA SECTANȚILOR

Ediția Sf. Sinod bulgar
de Bogoliubov-Kalnev

Note introductive

Intrebare. Ce înseamnă în românește cuvântul „Catehism”?

Răspuns. Cuvântul catehism e o vorbă grecească. Încă din timpurile străvechi, sub acest cuvânt, creștinii înțelegeau îndrumarea sau instruirea oamenilor cari se pregăteau să intre în Biserica lui Dumnezeu. Aceasta înseamnă în românește cuvântul catehism.

Intrebare. Ce se înțelege prin catehism ortodox împotriva sectanților?

Răspuns. Catehismul ortodox împotriva sectanților este luminarea creștinilor în adevărurile credinței ortodoxe. În vremea de astăzi, aceste adevăruri sunt sau aruncate în îngrijme de către sectanți, sau — tălmăcite greșit de către aceștia — în dorința de a îndreptăți învățătura lor sectantă pe care o prezintă de obicei ca fiind „biblică”.

Intrebare. Cu ce scop se dă creștinilor un astfel de catehism?

Răspuns. Catehismul ortodox împotriva sectanților este prezentat creștinilor pentru ca să se îndeplinească voea lui Dumnezeu. Domnul a poruncit tuturor oamenilor „să cerceteze Scripturile”, pentru ca „să cunoască adevărul”, (Ioan 5: 39 și 8: 32). Și apostolul Petru scria creștinilor: „... fiți întotdeauna gata să dați răspuns cu blândețe și cuviință — oricărui vă întreabă de nădejdea voastră” (1 Petru 3: 15). Pentru a se ajuta creștinilor ortodocși să întemeieze pe Biblie adevărurile ce mărturisim și pentru a li se da posibilitatea să răspundă — în mod conștient și înțelept — la întrebările sectanților, zic pentru aceste motive s'a alcătuit catehismul de față, sprijinit în deosebi pe Sfânta Scriptură.

Intrebare. Adevărurile de credință din acest catehism, sunt explicate oare numai cu ajutorul textelor biblice?

Răspuns. Nu! Adevărurile creștine-ortodoxe din acest catehism sunt întărite nu numai cu dovezi biblice, ci și cu mărturiile din operele celor mai vechi scriitori creștini, cari au trăit aproape de secolul apostolic.

Intrebare. Ce însemnătate poate avea acest lucru pentru îndreptarea sectanților.

Răspuns. Fără îndoială, are însemnătate. Metoda întrebuințată în catehismul nostru, pentru probarea adevărurilor ortodoxe, dovedește clar oamenilor nepărtinitori, că aceste adevăruri se mărturisesc în Biserica lui Hristos încă din cele mai vechi timpuri. Primindu-le, înseamnă, că noi nu ținem ceva nou, că nu schimbăm credința apostolică. Noi păzim numai ceea ce „au predat aceia cari dintru început au fost singuri văzători și slujitori cuvântului” (Luca 1: 2) — urmașilor lor celor mai apropiați — bărbaților Apostolici. Iar sectanții cu cât se vor învoi mai degrabă la aceasta, cu atât vor începe să studieze în mod mai prietenesc învățătura Bisericii Ortodoxe.

Intrebare. Pentru îndreptarea sectanților, de ce sunt neprețuit de nemerite mărturiile luate din operele celor mai vechi scriitori creștini?

Răspuns. Deoarece, în ultimul timp, conducătorii sectanților noștri au început să se îndrepte ei singuri spre aceste opere. Ei caută în zadar — în aceste opere — obiecțiuni împotriva înțocmirii actuale a Bisericii Ortodoxe. Se străduiesc să încredințeze pe oameni, că credința noastră nu s'a ținut în primele trei veacuri ale creștinismului — până în timpul sinoadelor ecumenice. —

Iată de ce e de trebuință și pentru noi să respingem pe protivnici cu propria lor armă, și cu aceasta să ne străduim să-i convingem de zădărnicia noilor planuri croite împotriva Bisericii Ortodoxe.

Intrebare. În ce sens numim noi „ortodoxă” credința ce ținem?

Răspuns. Am luat acest nume — pentru credința noastră — dela vechii creștini — greci. Aceștia numiră credința noastră *ortodoxă*, fiindcă vrură să deosebească cu acest cuvânt, credința care slăvește pe Domnul în mod drept, (ortos) întocmai ca apostolii — așa încât această credință să se deosebească de secte — erezii și schisme.

Intrebare. Se vorbește oare în Cuvântul lui Dumnezeu despre o drept-slăvire a Domnului?

Răspuns. În psalmul 32: 1, se spune: „*Bucurați-vă dreptilor întru Domnul; celor drepti se cuvine să slăvească*”. — Din aceasta se vede clar, că evreii aveau „dreapta lor slavire pentru Dumnezeu. După zisa psalmului lucrul acesta adică dreapta slăvire — aparține oamenilor *drepți*. Iată deci că în acest sens numim și noi credința noastră drept-slăvitoare, drept-măritoare sau *ortodoxă*.”

Intrebare. Este oare conform cu Noul Testament, ca să se numească credința lui Hristos „ortodoxă”?

Răspuns. Cu spiritul lui este absolut conformă. Apostolul Pavel scrie ucenicului său Timotei: „*Nevoește-te să te înfățișezi lui Dumnezeu ca un lucrător vrednic, fără rușine, drept învățând cuvântul adevărului* (2 Timot. 2: 15). Credința ortodoxă este acea mărturisire de credință creștină care — spre deosebire de nouii dascăli sectanți — „predă” — copiilor săi — „numai *adevărata* sau dreaptă, adecă cuvântul sănătos al adevărului”, (2 Timot. 4: 3).

Intrebare. Cum numesc apostolii pe acei creștini cari schimonosesc dreapta învățătură a Domnului nostru?

Răspuns. Pe grecește astfel de oameni, sunt numiți de către Apostoli *eretici* (Tit. 3: 10. — 2 Petre 2: 1) În latinește sunt numiți *sectanți* — adecă oameni cari au alunecat dela învățătura sănătoasă a lui Hristos (1 Timot. 1: 6; 4: 1 etc.) În acest chip, cuvântul „sectant” ca și eretic arată, că anumiți oameni *se separă* în mod greșit de Biserica Ortodoxă alegând din învățătura aceasta numai ceea ce le place lor. De aceea cu drept cuvânt îi numește sectanți sau gâlcevitori cu noi în credință.

CAP. I

1. Despre Sfânta Scriptură

Intrebare. De unde culegem adevărurile credinței ortodoxe?

Răspuns. Sfânta noastră Mamă — Biserica lui Dumnezeu (Efes. 3: 10) ne arată să credem drept — în Hristos. Ea își ia învățătura din Revelația Divină, dată oamenilor în Testamentul Vechi și Nou.

Intrebare. În ce constă Revelația Divină?

Răspuns. În Cuvântul lui Dumnezeu — scris și vorbit, — în Sfânta Scriptură și Sfânta Tradiție.

Intrebare. Ce se numește Sfânta Scriptură?

Răspuns. Sfânta Scriptură se numește cărțile compuse după inspirația Sfântului Duh (2 Petru 1: 21), de către prooroci, Apostoli și bărbați în Dumnezeu înțelepți. Aceste cărți ne învață să trăim potrivit cu voia lui Dumnezeu (Ioan 20: 31) și se cuprind în Biblia venerată de noi.

Intrebare. Când și cum s'a compus canonul sau ciclul cărților din Sfânta noastră Biblie?

Răspuns. Adunarea sfintelor cărți din Vechiul Testament — într'o Biblie — a avut loc nu mult timp înainte de vremurile creștine — fiind în viață Ezdra, Neemia și profetul Maleahi. Scrierile Noului Testament însă au fost adunate într'un canon cam pe la sfârșitul celui de al patrulea veac creștin. Pentru adunarea lor s'au trudit mult Sfinții Părinți și renumiții dascăli ai Bisericii: Clemeet Alexandrinul, Irineu, Origen, Eusebiu și alții.

Intrebare. Adunarea sfintelor cărți ale Testamentului Nou, într'un canon, nu a fost însoțită de oarecari greutăți deosebite?

Răspuns. Da. A fost însoțită de mari greutăți, în deosebi din cauză că până la finele veacului al patrulea, numărul cărților Noului Testament era foarte variat, în diferitele biserici. Așa pravi la 85 a sfinților Apostoli, nu amintește nimic despre Apocalipsa Sf. Ioan Teologul, n'o înnumără în sfântul canon, ci adaugă la cărțile biblice două epistole și opt decrete ale lui Clement, lucruri pe cari noi nu le avem acum în Biblie.

La sinodul din Laodicea (361) nu s'a trecut în canonul cărților Noului Testament — Apocalipsa Sf. Ioan Teologul.

Deabea la sinodul din Ipon (393) din Africa, de sub președenția episcopului Aureliu de Cartagena, pentru prima dată s'a stabilit în mod solemn acelaș conținut al Bibliei pe care îl primesc acum toți creștinii ortodocși. Acest canon

biblic a fost întărit și de către sinodul din Car-tagenă (pravila 33) și mai târziu fu întărit în mod definitiv de către Sinodul VI Ecumenic (Pravila 2).

Intrebare. Ce concluzie urmează să se tragă din cele zise?

Răspuns. Aceea că Sfânta Scriptură s'a păstrat în conținutul ei neatins, prin glasul viu al Bisericii. Fără mărturia acestui glas, în canonul sau ciclul cărților sfinte ar fi putut pătrunde și opere mincinoase ba chiar și eretice.

Intrebare. Ca urmare la o astfel de privire generală referitoare la origina Bibliei, nu se micșorează oare valoarea Sfintei Scripturi în ochii creștinilor ortodocși?

Răspuns. Nu! Creștinii ortodocși au venerat întotdeauna Sfânta Scriptură ca pe o descoperire infailibilă a Providenței Divine. Și au prețuit-o cu atâta piozitate, încât, obișnuiau să controleze cu ea însăși adevărul, veracitatea, mărturisirei de credință, bisericească. Sf. Vasile Cel Mare mărturisește acest lucru zicând: „trebuie să se controleze cu Scriptura aceea care predică dascăli și ceea ce este potrivit cu Scriptura să se primească, iar ceea ce nu se potrivește să se arunce“.

Intrebare. Așa privesc la acest lucru creștinii ortodocși din vremea de astăzi?

Răspuns. Tocmai așa. Lucrul acesta se vede, de pildă, din epistola lui Ștefan, episcopul Dalmatin. El afirmă că „Biserica Ortodoxă își întemeiază doctrina sa numai pe învățătura lui Iisus Hristos.“ conformându-se cu învățătura expusă în Sfânta Scriptură. Dar, pe de altă parte, Biserica Ortodoxă tălmăcește scriptura, nu altfel de cum a admis aceasta „întreaga Biserică creștină, — una în ființa sa și neschimbată în credința-i neșovăelnică în mijlocul tuturor răsturnărilor minții omenești“.

Intrebare. Din cele spuse cu privire la origina cărților Sfintei Scripturi, ce regulă urmează să se tragă pentru tălmăcirea acestora?

Răspuns. Regula următoare: Creștinii sunt dator să citească și să explice cărțile Sfintei Scripturi nu numai după mintea și înțelegerea lor, ci sub conducerea Bisericii, păzitoarea Revelației Divine. Despre o astfel de legătură fliască față de Biserică ne învață Sfinții Apostoli. Cu toți au ascultat predica Domnului și fiecare în parte a fost luminat cu grația divină.

Totuși când între creștini s'a ridicat chestiunea privitoare la primirea păgânilor în Biserica lui Hristos, apostolii nu au hotărât acest lucru numai pe baza înțelegerii personale a Bibliei. Pentru

lămurirea lucrului, Apostolii chemară în anul 52 Biserica în Sobor. La sinodul din Ierusalim fu luată hotărârea generală frățească, să nu se taie împrejur creștinii cari vin din păgânism (Fapt. 15, 25—28).

Reese în mod clar, că și creștinii de astăzi sunt obligați să îndepărteze în acelaș chip neînțelegerile de credință ivite între ei.

Intrebare. Sunt oare deopotrivă de însemnătate toate cărțile din Sfânta Biblie, de cari se servesc creștinii ortodocși?

Răspuns. Nu! Pe unele din cărțile Bibliei le numim *canonice*, pe altele *necanonice*.

Intrebare. Ce înseamnă aceste numiri?

Răspuns. Drept cărți canonice în Biblie, suntenerate acele Sfinte scrieri cari au fost scrise — pentru luminarea noastră, — în mod neîndolos sub inspirația Sfântului Duh și în valoarea lor *infaibilă* au fost primite în mod solemn de vechea Biserică a lui Hristos.

Intrebare. Trebuesc oare primite numai cărțile canonice din Noul Testament, sau dimpreună cu cele din Vechiul Testament?

Răspuns. După cuvintele Apostolului Pavel, trebuie să credem „tot ce s'a scris în lege și proroci“ — deci *întreg* Vechiul Testament (Fapt. 24: 14. Rom. 15: 4). Cine nu primește vestea cea bună, evanghelică — sau cărțile Noului Testament, — un astfel de creștin e neascultător față de ceea ce am învățat dela Apostoli, față de ceea ce ni s'a încredințat de către ei (2 Timot. 3: 14) drept „credință sănătoasă“ (—4: 3). Trebuie să ocolim pe astfel de oameni (Tit. 3: 10). De aceea este necesar să credem în toate cărțile canonice — din Vechiul și Noul Testament (Vezi 2 Tim. 3: 16).

Intrebare. Sunt oare deopotrivă de însemnate toate poruncile Dumnezezești din Legea lui Moisi, ori poruncile din Dacalog au fost considerate ca vecinice pe când dispozițiile rituale — drept vremelnice?

Răspuns. În Vechiul Testament Dumnezeu nu a împărțit poruncile Sale în: însemnate și neînsemnate. Toate legile, și dispozițiile Sale le-a socotit deopotrivă de obligatoare pentru oameni, (Deuter. 27: 10; 31: 12. Vezi Mat. 7: 12). De aceea în Vechiul Testament au pedepsit cu moarte pe călcătorii celor zece porunci, scrise de Dumnezeu pe cele 2 lespezi de piatră — pe acei oameni, cari de pildă, au adunat lemne în ziua sâmbetei (Numenli 15: 32). Dar tot cu moartea a pedepsit Dumnezeu pe Corei, Datan și Aviron, dimpreună cu tovarășii lor, — pentru încercarea de a cădi lui Dumnezeu cu cădelnița — lucru pe care aveau

dreptul să-l săvârșească numai preoții (Numer. 16:35 și alt.). Privitor la aceasta nu există poruncă în Decalog.

Intrebare. Ce ne face să vorbim despre acest lucru?

Răspuns. Faptul, că o atare presupusă împărțire a Vechiului Testament o fac sectanții adventiști. Ei sărbătoresc sâmbăta împreună cu evreii și doresc să arate că porunca privitoare la Sâmbăta a fost dată pentru timpuri vecinice și creștinilor. Cât privește poruncile „de ritual” ale legii lui Moisi — acestea nu sunt păzite de adventiști. Despre acestea învățăm, că au fost date „la timpul lor”. Dar o astfel de învățătură e vădit eretică, — contra spiritului întregii Biblîi. (Deuter. 27:10; Mt. 5:19; Luc. 1:6; Iac. 2:10 etc)

Intrebare. Cum se arată mai bine raportul Vechiului Testament față de Scrierile Noului Testament?

Răspuns. „Toată Scriptura este insuflată de Dumnezeu” a spus Apostolul Pavel despre Biblia Vechiului Testament (2 Timot. 3:16). De aceea nici-o cirtă din Vechiul Testament nu trebuie să fie aruncată înainte de împlinirea ei în Hristos (Mat. 5:18). De aceea noi nu putem să vorbim, așa cum fac unii sectanți, că Vechiul Testament este acum pentru noi absolut netrebuițos. Vezi Fapt. 24:14; Rom. 15:4; Galat. 3:24).

Pe de altă parte însă, nu trebuie să uităm și aceea ce a scris Ap. Pavel în epistola către Efeseni: „*Hristos strică legea poruncilor cu învățătura*” evanghelică (— 2:15. Compară Galat 3:24-25).

Intrebare. Ce înseamnă aceasta?

Răspuns. Înseamnă, că Hristos a pus „învățătura” evanghelică mai pre sus de lege, pentru ca să se arate întreaga adâncime a înțelesului acesteia. Pentru acest motiv Legea lui Moisi nu poate fi *independentă* sub regimul Noului Testament, așa după cum luna nu poate să ne lumineze atunci când pe cer arde soarele din timpul zilei (Galat. 2:19). Pe de altă parte nu putem privi la Noul Testament ca fiind *sub-legea* evreiască. Creștinismul nu trebuie să fie tăiat și *potrivit* la litera vechiului testament (Mt. 9:16-17). Urmează să ne amintim, că din poruncile Legii, pentru noi, sunt obligatoare numai acelea care nu au fost complectate, ori nu au fost înlocuite în Noul Testament. Judecate în esența lor, nu numai poruncile privitoare la ritual, ci și cele privitoare la credință — din Vechiul Testament — au pentru creștini numai un sens tipic, de pre-

gătire. (Galat. 3:24. Comp. Evr. 7:18-19; Rom. 6:14 etc.).

Intrebare. Cu ce se adeverește aceasta?

Răspuns. Cu exemple sfinte cunoscute de toți. În Vechiul Testament Dumnezeu a învățat despre Sine în mod ascuns, acoperit. De aceea evreii ținându-se de litera moartă a Legii nu doresc pentru nimic în lume, — să recunoască pe Hristos drept Dumnezeu (Fapt. 28:25-28). Creștinii însă, la lumina Testamentului Nou, cred în Dumnezeu, și anume: Unul în esență, dar Intreit în Fețe, — fapt pe care cei vechi abia îl bănuiau; îl vedeau ca prin sticlă mată.

Intrebare. Și cu ce anume dovezi s'ar mai putea adevăra cele spuse?

Răspuns. Cu atari, de pildă: În timpul Vechiului Testament Domnul a amenințat pe Evrei cu «distrugerea poporului» pentru nețâerea-împrejur a copiilor (Fac. 17:13,14); iar la sinodul Apostolic această poruncă, «vecinică după lege», a fost suprimată pentru creștini (Fapt. 15:23-29). Alt exemplu! Dumnezeu a sfințit încă în raî, dintre zilele săptămânii — sâmbăta — «în neamurile vecinice». (Fac. 2:3; Comp. Eşire. 20:8-11); iar Ap. Pavel a scris că nimeni nu poate și nu se cade să dojenească pe creștini «pentru sâmbăta», sau după cum stă scris în traduceri grecești și slave „sâmbete”, adică pentru *toate* sărbătorile sâmbetei, deci și pentru sâmbăta evreiască din săptămână. (Col. 2:16-17). Hristos este totul pentru noi (Rom. 10:4; 1 Kor. 7:19; Evr. 4:4-7). Tocmai de aceea suntem datori să ne conducem, în credința noastră, după Noul Testament, scoțând din tezaurul biblic numai acele porunci vechi care nu sunt contrarii creștinismului. Așa și nu invers. (Galat. 3:24-26).

Intrebare. Ce trebuie, să spunem despre cărțile necanonice din Biblie?

Răspuns. Scriitorii cărților necanonice din Biserica lui Dumnezeu, nu sunt persoane cunoscute, căroră, în mod neândoios, să fi poruncit Duhul Sfânt — în mod deosebit — să compună aceste cărți. Intemeiați pe acest lucru, ne referim la aceste cărți cu prevedere. Sfinții Părinți și dascăli ai bisericii creștine însă au iubit aceste cărți și le-au cinstit din cauza învățăturilor abundente din ele. De aceea, din vremurile străvechi creștine, aceste cărți au fost introduse în cuprinsul Bibliei fiind cinșite de către toți credincioșii drept sfinte și mântuitoare, „rândute de părinți pentru cel de curând intrați în biserică, doritori să se lumineze din cuvântul pietății” (din a 39-a Epist. a lui Atanasie Alexandrinul).

Intrebare. De unde ne putem încredința, că aceste cărți necanonice nu ne duc la rătăcire?

Răspuns. Cărțile canonice infailibile sunt o garanție în această privință. Noi admitem cărțile necanonice drept adevărate, de oarece, pe lângă faptul că sunt primite de Biserica, judecate după sensul lor stau în deplin acord cu cărțile canonice.

Intrebare. Ce anume cărți din Biblie sunt recunoscute drept necanonice?

Răspuns. Cărțile: Tovit, Iudita, Înțelepciunea lui Solomon, Isus fiul lui Sirah, Epistola lui Ieremia, Cărțile Macabeilor, A treia carte a lui Ezdra.

Traducere de Pr. ST. ILIESCU

PLAN DE PREDICA SAU DE LEȚIUNE PRACTICA

Iubirea lui Iisus.

I) *Pregătirea:* Credința ne leagă sufletește de Dumnezeu. «Fără credință este cu neputință să plăci lui Dumnezeu» Ebrei VI₆. «Credința însă lucrează prin dragoste» Galateni V₆; I Tesaloniceni I₃; I Tim. I₅.

II. *Anunțarea* Dragostea lui Iisus către credincioși și dragostea credincioșilor către semenii.

III. *Tratarea:* a) Iubirea lui Iisus este mare. Mateiu XXIII₃₇.

b) Iubirea lui Iisus este iertătoare. Luca XXIII₃₄.

c) Iubirea lui Iisus este compătimitoare. Mateiu IX₃₆.

d) Iubirea lui Iisus este simțitoare și plină de duioșie: «Pe Iisus L-au podidit lacrimile». Ioan XI₃₄₋₃₆.

e) Iubirea lui Iisus este umilitoare. Ioan XIII₈; XIII₁₈; Mateiu XI₂₉.

f) Dragostea lui Dumnezeu către oameni a fost atât de covârșitoare încât și «pre unicul Său fiu l-a dat ca tot cel ce crede întru El să nu piară, ci să aibă viață veșnică». Ioan III₁₆.

g) Trebuie să iubim pe Dumnezeu, fiindcă El ne-a iubit mai întâi pe noi».

h) Iubirea lui Dumnezeu către oameni ne îndeamnă la iubirea dintre noi: Ion XIII₃₄; I Ion IV₁₁; V₁₁.

i) Iubirea este semnul fiilor lui Dumnezeu. Mateiu V₄₁₋₄₅.

j) Iubirea este nedespărțită de credința adevărată. Efeseni VI₂₃; I Tesaloniceni V₈.

k) Cei *lipiți de lume* nu pot avea în sine iubirea: Mihea VII₅₋₆; Mateiu XXV₄₂₋₄₆.

IV. *Asocierea:* «Acum dar rămân acestea trei: credința, nădejdea și dragostea; dar cea mai mare dintre ele este dragostea». I Corinteni XIII₁₃.

V. *Aplicarea:* a) «Să nu iubim cu vorba, nici cu limba, ci cu fapta și cu adevărul». I Ion III₁₈.

b) «Cine nu iubește, nu cunoaște pe Dumnezeu, fiindcă Dumnezeu dragoste este». I Ion IV_{7-8, 9}.

c) Dragostea noastră trebuie să fie asemenea cu dragostea Mântuitorului către noi. Ion XIII₃₄; XV₁₂.

d) Dragostea noastră trebuie să fie asemenea dragostei lui Dumnezeu către noi. Mateiu V_{44, 46}; Luca VI₃₅.

Pr. Dr. MARIN C. IONESCU
Biserica Cuibu cu Barză

PREOȚIMEA CAPITALEI DE ZIUA ANULUI NOU LA I. P. S. PATRIARH

Preoțimea Capitalei, ținându-se de datina introdusă dela venirea I. P. S. Patriarh în fruntea eparhiei Bucureștilor, de a-i aduce omagii și urări de anul nou, anul acesta a venit în mare număr, Marți 1 Ian. 1929 ora 4 p. m. la palatul patriarhal. Festivitatea de anul acesta a avut un caracter cu totul deosebit față de alți ani, prin cuvântarea și precisele declarații ale I. P. S. Patriarh

și Regent, încât preoțimea Capitalei, aflându-se de câțva timp sub apăsarea unei îmbăeșite atmosfere de nemulțumire sufletească, a plecat cu totul reconfortată și mulțumită prin cuvintele de încurajare ale înaltului Ierarh.

Din partea preoțimei vorbește consilierul bisericesc, Pr. Eugen Bărbulescu, următoarea cuvântare:

Inalt Prea Sfințite Stăpâne și Inal Regent,

Se împlinesc astăzi 9 ani și intrăm în al 10-lea, decând Providența divină v'a ales, prin voturile clerului și ale poporului, să fiți căpetenia văzută, Arhipăstorul acestei de Dumnezeu păzite eparhii a Bucureștilor.

Nouă ani nu îdsemnează nimic în noianul nestârșit al veacurilor; o viață de om încă este și mai puțin în milioanele de vieți omenești, ce și-au dat tributul lor pe acest pământ, fie în bine fie în rău.

Dar pentru biserica noastră națională ortodoxă din eparhia Bucureștilor și din întreaga Românie mărită, acești nouă ani, pornind spre al zecilea, cuprind *cea mai strălucită pagină din istoria bisericii române*, este timpul de înălțare al ei la cea mai înaltă treaptă de mărire, care nu s'a putut înfăptui veacuri de-a rândul.

Așa că acești nouă ani de muncă fără preget, de zi și de noapte, însemnează quintesenta frământărilor de veacuri a bisericii, ajunsă la culmea desvoltării și împletind cu pietre nestimate, la mitra și cârja arhipăstorească a I. P. S. Voastre, într'un răstimp puțin ca termen dar cuprinzător în fapte: *biserica ortodoxă dominantă în stat român, legea de autonomie a acestei biserici, Patriarhia Română*, introdusă în concertul celorlalte patriarhii istorice, și *așezarea în vârful piramidei, a celui mai ales fiu din straturile adânci ale poporului și simbol al uniri Ardealului cu Patria mună*—a I. P. S. Voastre; și în fine, *ultima și suprema mărire*, decât care nu mai poate fi alta mai mare,

Regența I. P. S. Voastre.

Dați-ne voie I. P. S. Stăpâne, ca să ne simțim și noi mândri și mai la noi acasă, că la cârma țării se află, din mila lui Dumnezeu și un purtător al harului său divin, și ocrotitor al nostru.

Astăzi, în ziua anului nou 1929, ne-am adunat cu toți preoții de sub oblăduirea I. P. S. Voastre din Capitală, ca să vă aducem un slab omagiu de supunere și recunoștință, pentru tot binele ce v'a fost dat să-l săvârșiți asupra bisericii din România îniregită, din darurile bogate cu care v'a dotat Atot puternicul.

Cuvintele noastre sunt prea slabe și prea puțin cuprinzătoare pentru cele ce ați făcut și veți mai face pentru biserică și neam.

Sunt însă și picuri de pelin amar, ce înveninează uneori chiar cele mai sublime momente de mulțumire și veselie, atât a unui individ cât și a unui popor întreg. Acestea sunt inerente nouă tuturor, mai ales când succesele reputate de țări-

șoara și biserica noastră, în ultimul deceniu, fac să s-ră în ochii dușmanilor noștri, din lăuntru și din afară. Și atunci aceștia, cu cuvinte de batjocură și hulă aruncă asupra preoției noastre po-noase, că e *trândavă și pătimasă* iar asupra bisericii că este o *instituție moartă*, în vreme ce sectanții sapă la temelia statului, spre a-i cucerii bogățiile.

Nu vom tace aci expunerea celor ce ne bârfesc, nici reconstituirea unei polemici, mai ales când știm că insultele vin din partea contrarilor credinței noastre.

Noi preoții, cari am ascultat de cuvântul blajin și dulce ca al unui părinte, dar care ne-a fost ca o poruncă, al I. P. S. V., știm că preoțimea din eparhia I. P. S. Voastre aleargă din sat în sat, pe soare și pe ploaie, pe vânt, din școată în școală, din ateneu în ateneu, din biserică în biserică, și pretutindeni, propoveduind cuvântul Domnului. Că sacrificiile lor sunt însemnate. neașteptând nici o răsplată, decât privirea blândă a stăpânului mulțumit.

Noi știm că amvoanele au început să răsune de predici, ba chiar și afară de biserici, cuvântul se transmite prin unde nevăzute zecilor de mii de ascultători; că la zile mari *cuvântul se îmbină cu facla*, în mod minunat, în actele de binefacere, față de săraci, din discul milelor; că milele de credincioși din fabrici, din ateliere și industrii laudă pe Domnul din glasuri cuvioase, conduși de preoți și călugări; că preoții noștri se întrec care mai de care în iucrări de știință și literatură religioasă, încât putem spune că avem un corp preoțesc *din cele mai alese* pe care ne putem bizui în lucrul Domnului în și afară de biserică, în combaterea sectelor și a atacurilor de tot felul, venite din năuntru și din afară.

Că în privința gospodărească, preoțimea și poporul, chemați la lucru și sacrificii personale, prin spiritul noiei legi de organizare, se întrec în a clădi și restaura: biserici, case parohiale, ateneie culturale, cu instituții economice, de mare valoare încât atrag laudele meritate și din partea conducătorilor laici, ducând vestea bună până peste mări departe.

Ca în cursul unui an, prin osârdia acestei preoții, să se strângă aproape 80.000.000 lei din popor, pentru biserică, este lucru nemaipomenit în istoria bisericii noastre, care până mai deunăzi era redusă la rolul de cerșetoare pela ușile ministerelor, neavând voie să primească un singur ban, ca avere a ei proprie.

Mănăstirile noastre, de călugări și călugărițe, care erau învinuite de a fi cuiburi de lene și des-

frâu, începând dela 1920 încoace, și-au schimbat fața și viața, prefăcându-se încet-încet, nu numai în locașuri de rugăciune, cum le este menirea, ci și în ateliere de lucru și tiparnițe, căutând a se conforma dictonului: *ora et labora*. Va veni timpul, credem, cât de curând, când ele vor deveni iarăși ce-au fost odată, focare de cultură religioasă!

Înalt Prea Sfințite Stăpâne! Un singur lucru mai cerem: ca bunul Dumnezeu să ne învrednicească a vă prelungi viața cât mai mult, ca să desăvârșiți operele începute, *căci fiecare zi a I. P. S. V. este un câștig pentru Biserică și Țară*.

Și mai dorim ca, cu duhul blândeții și al înțelepciunii, cu care din belșug v'a dăruit Dumnezeu, să însuflați și între noi, umilii servi ai I. P. S. V. *mai multă dragoste și unire între noi, respect și supunere față de mai marii noștri după lege, cari, durere, au început să se sdruncine*.

De-a bunul Dumnezeu să vă țină sănătos, îndelung înzilit, ca, pe deoparte să veghiați în fericirea țării ca Înalt Regent și episcop al Micuii Rege Mihai I, simbolul dinastiei și Patriei române, și pedealta să urmăriți, în același timp, cu un ochiu ager și binevoitor *și Biserica din eparhia Bucureștilor*, care, pe deoparte, — fie-ne îngăduit să fim sinceri, — Vă gelozeste, că în primul rând, grijile de zi și de noapte, le dați țării și neamului, dar pedealta este și fericită, că tot vă mai are și ea de protectorul cel mai de seamă *al ei și al nostru*; iar noi: *popor, cler și biserică*, care facem parte din același neam și patrie, cărora le sunteți conducător și oblăduitor în dubla misiune ce aveți pe pământ, vă strigăm într'un glas:

Să trăiți întru mulți ani Stăpâne.

Înalt Prea Sfințitul Patriarh și Regent, vădit mișcat și cu un ton de părintească familiaritate față de fii săi arată:

Satisfăcțiunea I. P. S. Sale pentru roadele muncii pe care a depus-o de 40 ani încoace pentru ridicarea și progresul Bisericii cari roade încep să se vadă.

Deviza urmată: *Nulla die sine linia*, și munca fără preget de zi și de noapte l-au ridicat la treapta la care se găsește; iar când aude din gura personalităților distinse că s'a schimbat cu totul rolul bisericii, care acum lucrează cu ardoare pe toate terenurile, îi umplu inima de bucurie. Iar aceste succese și mulțumiri se cuvin nu numai șefului ci și lucrătorilor cari sunt preoții.

Dă stat preoțimii ca în lucrarea sa pozi-

tivă, să nu dea atențiune atacurilor ce se aduc din partea adversarilor, ci în mod modest și fără a se abate într-o parte sau alta, să-și urmărească idealul către care tinde; 40 ani de muncă în ogorul bisericii, i-au dat măsura cum că omul, începând de la mic și în mod modest ajunge la idealul urmărit. Chiar acum de curând, înființând încă 2 instituții: academia de muzică-bisericească și seminarul monahal dela Cernica, sperăm că din acest început modest, să devină institutul de mare valoare pentru biserică.

În ultimul timp însă am avut o mare durere, zice I. P. S. Sa, pe care o spun aci, cum preoți de ai mei, nesocotind autoritatea bisericească, caută dreptatea aiurea la forurile civile pentru lucruri cari puteau fi lămurile aci la noi. Când am făcut legea de organizare am dat bisericii 5 foruri, unde preotul să-și caute dreptatea: tribunalul (cosist. epistolar) Curtea de Apel (consistorul apelativ). Casația (Consistorul Central) și sfântul Sinod; iar pentru neînțelegerile mai mici, până la aceste instanțe, am dat și la protopopii judecătoriile de pace. Și dacă un preot sau un slujbaș al bisericii nu-și găsește dreptatea la unul din aceste cinci foruri, să găsească în ultima instanță grațierea la șeful suprem, Patriarhul.

Ei bine, când unii dintre frațiiile voastre calcă peste această rânduială și apelează aiurea, la forurile civile, făcând de râs haina preoțească, este o călcare flagrantă a sfințelor canoane și a legilor noastre bisericești. De aceea eu vă cer concursul ca în asemenea împrejurări să căutăm cu toții buba, și s'o smulgem din corp ca să nu infecteze tot organismul și cred că voi avea destulă trecere ca să pot face acest lucru.

Apoi, exprimând urări de bine preoțimei, ce stă de veghe la postul de muncă pentru înălțarea neamului, binecuvintează pe cei de față. P. C. Preot Chiriac Bidoianu vorbește în numele preoților bătrâni, în cuvinte calde și primite de toți cu o deosebită dispozițiune.

CĂRȚI NOI

Capela Românească din Viena, de Pr. Dr. V. Pocitan. Profesor la Seminarul Petagogic Universitar și la Liceul „Sf. Sava” din București, 23 pagini, preț 25 lei.—București 1929.

MIȘCAREA MISIONARA

Duminică 25 Noembrie 1928, Cucernicii Preoți din Proistosia VI-a, a Protopopiatului I Ploiești, au ținut cerc-pastoral în satul Moara-Domnească. Biserița satului, plină de credincioși, a răsunat de evlavioase cântări și rugăciuni, înălțate Domnului, pentru mântuirea fiilor Săi, binele neamului și pomenirea eroilor.

Slujba Sf. Liturghii a fost înălțătoare, răspunsurile fiind date de corul cântăreților. Nespuns de mișcător a fost momentul în care rugăciunea: *Tatăl Nostru* a fost cântată de tot poporul.

Predica a fost rostită în chip convingător de C. P. I. Vasilescu-Pietroșani. S'a săvârșit un parastas pentru eroii morți, preoții și cântăreții decedați ai parohiei.

După parastas a vorbit enoriașilor Părintele Proistos D. Nicolescu tratând foarte frumos subiectul: *Iubirea de biserică și închinarea vieții noastre la picioarele Mântuitorului*. S'a împărțit celor prezenți un număr de broșuri: „Cuvântare despre Sf. Liturghie“.

Terminându-se Sf. Slujbă, Cucernicii Preoți și cântăreții au vizitat gospodăria unor buni creștini. Sunt în satul acesta 6 frați și o soră, cari trăesc în cea mai perfectă armonie și iubire creștinească. Toți sunt fruntași în comună, inițiatorii și înfăptuitorii oricărei idei frumoase în slujba bisericii și școlii locale. Averea părintească o administrează în comun sub conducerea celui mai mare frate: Ioan M. Anton, dând astfel dovadă de cooperație ideală.

Cucernicii Preoți au laudat și binecuvântat viața acestor frați; iar Părintele Proistos D. Nicolescu le-a dat în dar și amintire un tablou al I. P. S. Patriarh și câteva cărți religioase.

Praznicul acesta din Moara Domnească a lăsat frumoase amintiri duhovnicești și totdeauna a fost un bun prilej de trezire creștinească a sătenilor la viața adevărată:

Viața practică-ortodoxă, alături de Sf. Altar al Domnului.

* * *

O ședință a cercului pastoral Dărmonești-Muscel și o sărbătorire.

În ziua de 28 Octombrie a. c. „Asociația Preoților Muscelului“ prin președintele său Pr. N. Mănescu, a hotărât să sărbătorească cu un deosebit fast, pe bătrânul preot Ioan Marinescu, din comuna Jupânești, în vârstă de 84 ani și cu 60 ani de preoție. Pentru aceasta s'a hotărât, ca și cercul pastoral să țină tot în aceeași zi șe-

dință la parohia, unde bătrânul sărbătorit, a funcționat neîntrerupt un timp atât de îndelungat.

De când s'a făcut cunoscută această inițiativă și până în ziua înfăptuirii, a fost un prilej de discuție pentru toți intelectuali satelor din această regiune; unii scoțând în relief meritele sărbătoritului, aducând în discuție momentele mai însemnate din viața lui, iar alții mulțumind inițiatorilor și întrebându-se, cum va fi aceasta? căci pentru l-a oară se întâmplă așa ceva în această regiune. Enoriașii bisericii, pe care l-a păstorit cu drag atâta timp, așteptau cu nerăbdare ziua aceasta măreață, pentru că prin prezența lor să aducă mulțumire celui ce le-a fost preot, duhovnic, îndrumător, ocrotitor la nevoie, celui ce le-a pus pecetia creștinismului pe frunte când au apărut în viață și mai târziu le-a dat binecuvântarea căsniceii lor.

Încă dela începutul slujbei, de dimineață, biserica era neîncăpătoare pentru mulțimea de credincioși cari au venit, cu mic și mare, să mulțumească lui Dumnezeu că l-a învrednicit de un asemenea păstor.

Un număr de 9 preoți, au oficiat serviciul divin și un îndoit număr de cântăreți, au dat răspunsurile pe două voci, bine executate. E demn de remarcat că în momentele mai însemnate ale serviciului, Preotul Grigorie Olteanu dela parohia Plisani, cu o voce îngerească, bine administrată, a executat cântările necesare. Asemenea D-l învățător Constantin dela Coșești a luat parte activă alături de cântăreți la răspunsurile stranei. Între cei 9 frați se numără și bătrânul sărbătorit.

După terminarea serviciului sf. Liturghii, Părintele I. Badea președintele cercului pastoral Dărmonești, dezvoltă pericopa evanghelică. Sf. Sa pleacă dela idea că dacă învățătura creștină ar fi constatat numai din înșirarea unor legi, a unor norme de viață, nu s'ar fi făcut cunoscută decât cel mult în hotărele Palestinei, iar istoria ne-ar fi înregistrat că a existat cândva un învățat Hristos, a căruia învățătură ar fi fost repartizată, după durată, pe decenii sau secole. Dar învățătura creștină a fost dată de Fiul lui Dumnezeu și înzestrată cu spiritul dumnezeesc de dănuire, iar afară de aceasta a fost și faptică, arătând în felul acesta că se poate și îndeplini. Aduce câteva exemple, după care trece la minunile despre care ne vorbește Sf. Evanghelia a Duminicii. Arată că prin minunile învierii pe care le-a făcut de mai multe ori Mântuitorul,

ne impune să credem și în învierea cea de obște despre care a vorbit de atâtea ori în învățătura Sa. În ambele minuni de care vorbește Sf. Evangheliile, vindecarea femeii cu scurgerea sângelui de 18 ani și învierea fiicei lui Iair, Mântuitorul a cerut credință. Acest lucru ni-l cere și nouă: să credem în El, să-L iubim prin tot săracul, strelnul, asupritul și prin tot omul care are trebuință de ajutorul nostru. Mai departe arată jertfa pe care o fac părinții pentru copiii lor, Iair pentru fiica sa, dezvoltând de aici datoriile copiilor către părinți. Dumnezeu în porunca V-a a decalogului, leagă traiul bun și viața îndelungată de cinstirea părinților. După cum suntem datori a iubi pe părinți, deasemenea suntem datori a iubi și respecta pe toți aceia care ne sunt de folos și se ostenesc pentru binele nostru: preoții și învățătorii. Termină că Mântuitorul în învățătura Sa măreață, ne îndeamnă a iubi chiar și pe văjmașii noștri.

După aceasta, se oficiază un Te-Deum de mulțumire, după care tot părintele I. Badea ia cuvântul și arată însemnătatea zilei nu numai pentru fiii duhovnicești, dar și pentru toți acela care cunosc pe preotul Ion Marinescu, o zi frumoasă de toamnă, după cea din ajun noroasă și urâtă, ne îndreptățește a crede că Dumnezeu a aranjat astfel ca și natura să sărbătorească împreună cu noi, pe vrednicul urmaș al apostolilor. Nu insistă asupra faptelor căci sunt cunoscute tuturor, ci asupra recunoștinței ce trebuie să avem față de sărbătorit.

În vindecarea leproșilor și în faptul că numai unul s'a întors cu mulțumire la Mântuitorul, cum și în întrebarea pe care Mântuitorul o pune celui vindecat: «Cellalți nouă unde sunt?» Sf. Sa vede un îndemn dumnezeesc la recunoștință. Arată că pentru felul cum a știut să se achite de misiunea atât de grea a preoției, Dumnezeu l-a iubit și această iubire se vede din faptul că l-a învrednicit cu o tovarășă de viață destoinică, lângă care se găsește până la adânci bătrânețe. I'a dat să se bucure de copii destoinici cari au pășit pe treptele cele mai înalte ale societății, până la Profesor Universitar, de unde sunt de folos țării și societății întregi. Îndeamnă pe enoriași la recunoștință, pe preot la un exemplu vrednic de urmat, iar către Dumnezeu îndreaptă o rugăciune de a-l ține încă mulți ani în mijlocul celor dragi ai lui.

În momentul când enoriașii părăseau biserica, sosesc și reprezentanții asociației preoților din C.-Lung: Pr. N. Mănescu, președintele asociației și Pr. N. Bănățeanu, membru în comitetul de

conducere, cari cu toată dorința ce aveau de a sosi mai repede au avut nemulțumirea de a întârzia din cauza unui defect al mașinei. Își exprimă regretul ca n'au putut veni la timp și pornim cu toți dela biserică la sărbătorit.

Țin să amintesc că toate autoritățile comunale, D-nii învățători și cei din satele vecine, au luat parte la această solemnitate.

Serla toasturilor, o începe Pr. N. Mănescu, președintele asociației. Sf. Sa arată că toamna natura întreagă se prepară pentru o altă viață. Frunza galbenă a plopului, cu cea roșie a cireșului și cu celelalte frunze se scutură și așezându-se pe pământ, formează salteaua pe care se pune așternutul alb al liniștei de iarnă. Pomii și toți arborii se scutură toamna după ce rodul îmbobocit și înflorit primăvara, copt vara și cules toamna s'a pus deoparte pentru ca iarna, să formeze hrana celui care a știut să-l îngrijească, dela îmbobocire și până la vremea întrebuințării. Arată că preotul Marinescu se găsește azi în toamna vieții. Rodul lui se găsește pus de oparte și noi privim cu încredere că acest rod destul de îmbelșugat îi formează bucuria vieții de toamnă; iar în iarna, pe care urmează să fie cât înai depărtată, îi va forma hrana care îi va da putere să se prezinte în fața dreptului judecător. În numele „Societății Preoților Muscelului“ aduce omagiul de recunoștință și se înclină în fața unei activități atât de rodnică și îndelungată. Urează ca zilele de toamnă să-i fie cât se poate de frumoase, iar iarna care vine să înceapă cât se poate de târziu.

Pr. N. Bănățeanu în cuvinte măiestrit spuse, compară viața Părintelui Marinescu, cu viața patriarhală și vede în împrejurarea de față, aceea scenă biblică a patriarhului Iacob, înconjurat de fii săi. În jurul mesei de azi se găsesc fii trupești și duhovnicești al sărbătoritului. Bucuria Preotului Marinescu, e cu atât mai mare cu cât fii săi trupești, grație înclinațiunilor firești, moștenite dela vrednicul lor părinte, au pășit pe treptele cele mai înalte ale societății. Vorbind de activitatea sărbătoritului spune că după cum aerul care este indispensabil vieții, nu se poate măsura, așa și activitatea atât de rodnică pe toate târâmurile a lui care a fost și este atât de indispensabilă dezvoltării vieții religioase și morale a enoriașilor săi, nu se poate măsura. Mai departe spune că după cum *Anteu* fiul lui Neptun și al Terrei din mitologie, prindea puteri mari ori de câte ori se atingea de pământ, tot așa și noi preoții astăzi în atingerea cu acest bătrân preot, vrednic urmaș al apostolilor, ne

întorcem la locurile noastre înzestrați cu noi puteri de viață și de muncă, în ogorul Domnului Hristos.

În numele P. C. Protoiereu, reprezentantul Înaltel Chiriarii, pe care împrejurări independente de voința Sa, l-au reținut de a lua parte la această sărbătorire, îi urează să trăiască încă ani mulți și fericiți.

Tuturora, le răspunde sărbătoritul mulțumindu-le pentru atențiunea ce i s'a dat și roagă pe Dumnezeu să-i învrednicească a ajunge la aceeași vârstă și cu aceleași rezultate în viață.

D-l profesor Dr. Marinescu, în numele feciorilor, mulțumește celor care au luat această inițiativă de a sărbători pe credinciosul lor părinte și pentru că această sărbătorire să rămână memorabilă în mintea tuturora, donează pentru biserica unde bătrânul său tată a servit mai mult de o jumătate de secol (60 ani) însemnata sumă de 100 000 (una sută mii) lei și care să formeze fondul numit: «Preotul Ioan Marinescu», din produsul căreia, să se întrețină biserica cu cele necesare cultului.

Părintele N. Diaconu, urmaș al sărbătoritului, cu mult entuziasm mulțumește donatorului și aduce la cunoștința celor prezenți că D-l profesor Dr. a mai făcut și gesturi de asemenea natură în comuna sa natală.

Ultimul care a luat cuvântul a fost Pr. Gr. Olteanu, care mulțumește D-lui profesor Dr. căci cu înțelepciunea și cunoștințele sale, l-a scăpat în război de o moarte sigură. Îi urează să trăiască ani mulți și fericiți. Totodată se adresează și sărbătoritului spunându-i să fie mândru că Dumnezeu l-a înzestrat cu asemenea fii.

Ca aceasta, a luat sfârșit această zi de adăvărată sărbătoare și pe care Dumnezeu ne-a dat-o cu un cer senin și o frumusețe cum rar se poate vedea o zi de toamnă.

* * *

Părintele Alexandru Popescu de la biserica Sfântul Ilie din Ploești, ajutat de un comitet de 10 Doamne din enoria sa, a realizat, dela 1 Martie a. c., până în prezent, înfăptuiri creștinești, în cadrul preocupărilor sale pastorale.

Unele privesc nevoile materiale ale cultului, iar celelalte alcătuiesc însăși activitatea sa cultural religioasă.

Din primul fel s'au făcut.

1) Una „carte de aur“ din hârtie japoneză, legată'n piele, cu partea artistică lucrată de D-șoara Maria Popescu maestră de desen în localitate. E donată de Agalia și T. Emanoil,

costă 4000 lei. 2) O masă de lemn, dăruită de Smaranda și N. Ionescu 1500 lei. 3) Două rânduri perdele de lână pentru icoanele împărătești dăruită de Eufrosina și Al. Rădulescu 1500 lei. 4) două trichere de Elena și C. Dumitrescu 2500 lei. 5) O față de masă pentru sf. masă de Ecat. și R. Velicu 2000 lei. 6) Patru scaune de stejar donația Gh. Bărbulescu 1800 lei 7) O sveră de mătase, cu galon de fir de Ana și Gh. Albulescu 8000 lei. 8) 23 de perne de stat în genunchi, colectă în enorie 4500 lei. 9) O masă la Sf. altar și cu un vestibul la intrare, cu colecta din enorie făcută de pr. Alex. Popescu și episcopul N. Ionescu 15.000 lei.

II. *Activitatea cultural-religioasă.* — Rărintele Alex. Popescu a ținut cu începere de la 9 Martie a. c., conferințe credincioșilor în biserica enoriei sale în fiecare Vineri seara.

Până la Sf. Paști, când încheie prima serie a conferințelor sale, Pr. Popescu a dezvoltat în fața enoriașilor aceste subiecte;

1. Credința. 2) Dumnezeul creator și revelația sa. 3) Speranța. 4) Iubirea. 5) Păcatul. 6) Pocăința. 7) Rugăciunea. 8) Sf. Împărtășire 9) Viața Mântuitorului și 11) Răstignirea.

Fiecare conferință încadrată de binecuvântarea preotului și rostirea altor rugăciuni s'a desfășurat astfel:

1) Binecuvântarea preotului. 2) Citirea unor psalmi de o elevă de curs secundar. 3) Cuvântarea 4) Ectenie pentru diferite nevoi ale enoriașilor, cu răspunsuri date de o elevă de curs secundar. 5) O rugăciune din Aghlasmatar sau Ciaslov și 6) Otpustul.

Seria II-a a conferințelor a început-o Pr. Alex. Popescu la 7 Sept. a. c., și azi e în continuare.

Toate aceste conferințe au drept subiect explicarea învățăturilor din catehism, servindu-se în acest scop de „Catehismul Ortodox“ tradus de Pr. Țincoca.

CEREȚI

NOUL TESTAMENT

traducere de

Părintele GRIGORE PIȘCULESCU

la Institutul Biblic, Sf. Sinod,
strada Antim, București.

Broșat 70 lei. = Legat flexibil 100 lei.

INSTITUȚIE

— *Cuprinsul Catehismului ortodox contra Sec-tanților*, alcătuit de Bogoliubov Kalnev și apro-bat de Sf. Sinod bulgar pe care-l vom publica în Apostolul, tradus de C. Pr. Stelian Iliescu, misio-nar, pentru folosința cetitorilor noștri.

CAP. I. — 1. Despre Sfânta Scriptură. 2. Despre Sfânta Tradiție. 3. Despre binecuvântata ungere a creștinilor de către Duhul Sfânt.

CAP. II. — 1. Despre credința evanghelică. 2. Despre fapte bune.

CAP. III. — 1. Despre alcătuirea Bisericii lui Hristos. 2. Despre unitatea, sfințenia și infailibi-tatea Bisericii. 3. Despre judecata celor păcătoși de către Biserică. 4. Despre dreptul Bisericii de a introduce noi rituri liturgice pentru edificarea credincioșilor.

CAP. IV. — 1. Despre preamărirea sfinților, în rugăciuni. 2. De ce chemăm pe sfinți în rugăciunile noastre? 3. Despre venerarea moaștelor aparținând Sfinților bineplăcuți. 4. Despre rugăciunile Bise-ricii pentru creștinii răposați.

CAP. V. — Despre Sfintele taine. 1. Despre botez. 2. Despre ungerea cu Sfântul Mir. 3. Despre Cuminicătură. 4. Despre Pocăință. 5. Despre Preoție. 6. Despre Nuntă. 7. Despre Maslu.

CAP. VI. — Despre lucrurile sfinte făcute de mână omenească. 1. Despre biserici (locașuri). 2. Despre sfintele icoane. 3. Despre venerarea Cinstitei Cruci.

CAP. VII. — Despre legiuirile (dispozițiile) orto-doxe, religioase bisericești. 1. Despre sfintele pos-turi. 2. Despre semnul sfintei cruci. 3. Despre pro-cesiunile cu icoane, despre binecuvântarea caselor, fântânilor și despre mergerea creștinilor la locurile sfinte pentru a se închina.

CAP. VIII. — 1. Despre serviciul militar. 2. Despre judecătoriile civile. 3. Despre jurământ. 4. Despre dările publice.

CAP. IX. — 1. Despre înlocuirea sâmbetei și cinstirea Duminicii. 2. Despre cele două legi și testamente.

CAP. X. — 1. Despre soarta sufletului omului după moarte. 2. Despre nemurirea sufletului și starea sa conștientă după moartea omului. 3. Des-pre chemarea sufletelor răposaților, despre viziune și prezicere. 4. Despre a doua venire a lui Hris-tos, sfârșitul lumii judecata generală și viața veci-nică — de după moarte — a dreptilor și păcă-toșilor.

PAROHII VACANTE

Se publică concurs pentru ocuparea po-stului de preot paroh al parohiei Poenarii Rali, devenită vacantă prin decesul preotului Apostol Mănescu. Parohia are 359 familii și 1247 suflete. Are o singură biserică con-strucție nouă, nepictată. Casă parohială nu este. Personalul are în folosință 8½ ha. teren arabil. — Venitul epitrohului se cifrează la 5—6000 lei anual.

Cererile însoțite de actele necesare se vor înainta Protoieriei I Ploiești în termen de 30 zile de la apariție publicației în «Apostolul»,

Protopop, CONST. M. PETRE

Se publică concurs pentru ocuparea po-stului de preot paroh dela parohia Ciolanu-Pangăl jud. Vlasca, vacant prin demisiunea Preotului Nicolae Bădescu pe data de 1 Ia-nuarie 1929.

1.—Parohia Ciolanu-Pangăl e formată din două sate cu două biserici — Ciolanu cu o

populațiune de 200 familii și 700 suflete și filiala Petru Rareș cu 150 familii și 600 su-flete. Ambele sate au biserici în stare de funcțiune.

2.—Parohia are două laturi de pământ arabil de câte 8½ ha., unul la parohie al doilea la filială.

3.—Casă parohială nu este.

4.—Venitul epitrohului se cifrează la 5000 lei anual. Salariul se primește conform gra-dului de studii.

Cererile însoțite de actele necesare sau memorii se vor înainta Protopopiei I Giur-giu, dându-lise curs la o lună după publicare.

Totdeauna vă rog a publică vacanța de diacon dela biserica catedrală «Adormirea» din Giurgiu.

Protopop, GH. I. POPESCU.

DARURI ȘI MULȚUMIRI

O creștină bună din comuna filială Mierlari-Ilfov, a dăruit bisericii două steaguri împărătești în valoare de lei 3000. Fie bine primit darul ei.